

Daniela Romanová, 21 rokov, Zákopčie, okr. Čadca

Dokonalosť

„Malé presso prosím,“ oslovila krčmára.

„To má byť čo?“ spýtal sa, ako keby ho požiadala o drink zo živej vody a kyseliny sírovej.

„Káva,“ snažila sa o trpezlivosť.

„Neviete hneď povedať? Načo to ťaháte ako sopleň na rukáve? Čo vám dať? Turka, či nesku?“

„Spravte mi Turka,“ rezignovane si sadla za stôl. Kým čakala na svoju dávku kofeínu, študovala fláky pochádzajúce z čias, kedy bola Atlantída atraktívnou turistickou destináciou. Jej myšlienky pretrhlo vrznutie dverí. V prvom momente sa zľakla. Čo ak pochopili jej objednávku doslovne a objednali jej dákeho Abdula? Herec tureckých telenoviel, ktorý očividne podľahol drogám, si prisadol naproti nej.

„Nemusíte na mňa hľadiet ako na poslednú handru. Ja som tu len kvôli oslave,“ vysvetľoval, „tu sa porozumenia nedočkám. Hneď vidím, čo ste zač. Ste obyčajná namyslená krava!“

„Čo?“

„No pozrite na seba. Dobří ľudia vyzerajú inak, slečna,“ poučoval ju, „mali by ste vidieť Relkovcov. Hneď by ste ma pochopili.“

Kombinácia rečníckeho tónu a zápachu lacného vína už dlho zdvíhala kútiky jej úst do úškrnu, ale skutočný výbuch smiechu nastal až pri mene rodiny.

„Máte pravdu. Tí sú ozaj dokonali.“

„Prichádzaš iba ak nemáš čo jesť,“ skonštatoval a položil pred vnuka rezeň s rozmermi menšej dediny.

„No a? WiFi a Fortnite mám doma. Načo by som sa trepal inde?“ uškrnul sa chalan.

„Doma ťa nechávajú hladovať?“

„Nie, veď čipsy máme vždy a občas si môžem uvariť aj párky. No nie som magor, aby som kvôli nim prišiel o rezeň,“ vysvetľoval svoje stravovacie návyky.

„Chlapče, neklam ma. Mama ti varí každý deň. Môže sa kvôli tebe zodrať, nechápeš?“ zahriakol ho.

„Chodí po dome ako zombie s hnačkou. Nemá čas na takéto nezmysly,“ odsekol. Jeho vek sa síce blížil k puberte, no trápenie nad nedostatkami vo výzore ešte neprevážilo lahodnú chuť rezňa. Kusy bravčoviny mizli bez ohľadu na ich energetickú hodnotu.

„Mama vám robí teplé večere aj obedy, tak si tu nevymýšľaj. Hovoril som s predavačkou, viem čo doma jete. Vraj máte každý deň mäso aj zeleninu od výmyslu sveta.“

„O tomto hovoríš? To nechystá pre mňa. Vari pre týpka, čo nám montuje kuchyňu,“ objasnil situáciu, „čo sú to komplexy?“

„Neviem, prečo?“ spýtal sa starý otec.

„Naša mama si ich vraj v kuse rieši. Tatko tvrdí, že nemá zmysel vyvárať cudziemu človeku týždeň pred výplatou.“

„To je pravda, mala by dohliadať hlavne na teba.“

Smutný výraz v dedkovej tvári chlapca miatol. V snahe zlikvidovať túto mimickú črtu rovnako ako nežiadúcu postavu v hre, poznamenal:

„Ozaj by ma mali strážiť. Čo keby som sedel celé poludnie u nejakého cvoka?“

„Dokonalí nie sú, to by som o žiadnom človeku nepovedal. Keby niekto videl ich novú kuchyňu, tak ich zavrie do blázinca. Ja im to tam robím, viete?“ spýtal sa s istou dávkou hrdosti.

„Počula som čosi,“ usmiala sa. V kriminálnom filme by sa za jej výrazom skrývali najmenej tri mŕtvolky. Jej spoločník ho vyhodnotil ako bezvýznamný detail a pokračoval:

„Oni nemajú obyčajnú linku z Ikey, radšej priplatili a zohnali nejaký luxus z Talianska. Možno bola nehorázne drahá, ale ja by som ju nevzal ani zadarmo,“ skonštatoval tónom človeka, ktorého mrzí, že mu ju dodnes bezplatne neponúkli.

„Prečo?“

„Taliani možno zvládajú pizzu, ale ich drezy sú katastrofa. Videli ste tie hadice?“ pohoršene pokrútil hlavou, „letel som kvôli nim do všetkých obchodov. Nikde nemali žiadnu skrutku, redukciu ani nič. Len som im to ukázal a už na mňa hľadeli ako na idiota. Nevedela Relková vybrať normálny drez?“

„Každý má svoje nedostatky,“ poznamenala.

„Nevravte, kým neviete. Hľadal som to síce tri dni, ale oni mi ich úplne preplatili. Síce si to zaslúžim, no iný by si isto našiel výhovorku.“

„Mal by si vidieť tú kuchyňu. Je odkiaľsi z Talianska a určite si ju tam kupujú nejakí mafiáni. V dreze by si mohol topiť svedkov v kyseline jedna radosť. Isto to robili špeciálne kvôli tomuto. Chápeš, zbavíš sa mŕtvol aj tanierov naraz,“ vysvetľoval chlapec.

„Ty hrdina, teraz mi hovoríš o mŕtvolách a keď som zabíjal králiky, tak si utiekol.“

„To sa neráta, mafiánov som nemusel držať,“ hájil svoju česť, „u nás doma by si tiež riešil, kam schovať mŕtvolu.“

„Prečo?“ starého otca sa zmocňovali obavy o vnukovo psychické zdravie.

„Rúra bola široká ako menší tobogan a nesesedela do otvoru. Vraj tam treba nejakú skrutku. Normálne by to riešila firma, ale naši sú teraz bez eura. Zaplatili len akémusi týpkovi, ktorého nedávno vyhodili. Nepoznáš ho náhodou?“

„Asi myslíš Joža. Toho poznám. Chudák, odkedy je bez roboty, pije ako dúha. Predtým kradol vo firme, čo mohol, no v poslednej dobe sa spustil,“ pokrútil hlavou nad premárneným potenciálom.

„On je zlodej? Vedel vôbec, čo má brať?“ chalan sa snažil smiať bez zadusenia, „kvôli tej skrutke pochodil asi polovicu planéty. Mali ju v tej predajni, čo máme naproti domu. Vieš, čo je najlepšie? On si tie tri dni záúčtoval. Vraj nevieme, koľko dá zháňanie atypických dielov roboty. Netuším, ako sa nadrel on, ale mne to zabralo päť minút.“

„Načo ho vaši brali? Ved' on je úplný fušer. Ja by som ho hnal, až by sa mu ani ruky nestihli triasť,“ vyhrážal sa všetkým amatérom za dverami jeho domu, „dúfam, že mu nezaplatili.“

„Dostal plnú sumu. Naši si zas odo mňa požičiavali, takže mám X-box v háji,“ prevrátil očami.

„Nemajú trochu rozumu?“

„To mama vymyslela. Vraj mu to musíme dať, aby nás ostatní nemali za žobrákov. Smiala sa mu do očí ako keby jej v ústach vybuchol granát a hneď po jeho odchode nám vynadala. Vraj sme mali toho ožrana nechať hladovať, keď máme na krku exekútora.“

Veľkorysost' Relkovcov Natáliu umlčala. Jej nový známy si odpil z piva a mohol pokojne pokračovať:

„Ako hovorím, sú to zlatí ľudia. Predtým som robil v jednej firme a nedá sa to porovnať. Šéf mal odjakživa niečo proti mne. Stačilo aby prišiel vírus a hneď sa zbavoval chlapov. Chlapčiská, čo na všetko potrebujú nejakú technológiu, ostali, ale ja som sa musel pratať. Vraj nerozumiem svojej robote,“ pokrútil hlavou nad nespravodlivosťou sveta.

„Ako ste sa dostali k Relkovcom? Rozbehli ste firmu?“ snažila sa zmeniť názor. Čo ak začína od nuly a naplňa svoje ambície?

„Majte rozum, firmu by som nezakladal, to sú samí zlodeji. Mňa Milan sám zavolať. Hneď vie, kto je odborník a poriadny človek. Nepijem, neokradnem nikoho, ešte aj žene domov donesiem,“ zamával peňaženkou tenkou ako šalátový list, „Milana však neprestávam obdivovať. Nikomu neškodí, žije si luxusne, má dom a dve autá. Ako to ten chlap zvláda?“

Na túto otázku nepoznala odpoveď, no keby si ju jej spoločník všimol, uvedomil by si jednu vec – zmienka o šťastí Relkovcov na ňu zapôsobila intenzívnejšie, ako si bola ochotná priznať. Kým sa snažila skryť svoje pocity za pohárom s takmer priezračnou tekutinou, počúvala slová skutočného odborníka:

„Kuchyňu by som vám prijal vidieť. Nie je to nejaká poľská drevotrieska, ale pravý kardamón, mahagón alebo čo.“

„Teda doma máte veselo,“ skonštatoval starký.

„Od radosti trieskam hlavou o stenu. Mal si vidieť tú parádu, keď prišla sestra. To nebol rock and roll, ale rovno heavy metal,“ odpovedal.

„Chudák dievča, čo spravila?“

„Ani neviem. Zrazu sa len začal krik, ako keby priviezla všetkých Aziatov, čo kedy stretla. Škoda, že žiaden neprišiel. Mám spomalený mobil, aspoň by mi ho opravili,“ snažil sa vyhrať nad tou verziou jeho samého, ktorá práve bojovala so slzami.

„Ona je rozumná, nehovorí sprostosti,“ starý otec vnučku síce nechápal, ale už vopred ju ľutoval.

„Žrali sa kvôli peniazom. Tatko to bude môcť za chvíľu zatvoriť. Kšeft by sa možno dal naštartovať, len nie je za čo. Aj ten skvost, čo namontovali, je na splátky. Nemohli mať nejakú normálnu, oni potrebujú pravé drevo. Vraj čo by si návštevy mysleli? Banky budú mať našu fotku preškrtnutú vedľa zákazu vstupu so psom a zmrzlinou,“ uškrnul sa. Starý otec premýšľal. Vyhodili ho, ale čo mali robiť? Všetko mali vyleštené a on im tam drzo vbehol. Mal by im pomôcť, keď im na tom tak záleží. Tí exekútori berú, čo vidia. Nenaštve ich, ak kvôli nim skončí rodina na ulici. Vnuka tieto meditácie nezaujali. Napichol na vidličku obrovský kus a po dramatickej pauze pokračoval:

„Ségra vlastne nič nespravila, len nechtiac vyhodila nejaké papiere. Tri dni po nej kvôli nim ziapali. Dobré, že sa nezdržala dlhšie, ešte by ju utratili. Pritom nič nespravila, len ich roztrhla a vyhodila.“

„Dievča bola unavené z cesty. Čo ak sa pomýlila a vyhodila niečo dôležité?“ pomáhal chlapcovi pochopiť svet dospelých.

„Prosím ťa, to boli samé sprostosti. Nevieš dokonca, či nepatrili tebe.“

„Čo by u vás robili? Vieš, že k vám nechodím.“

„Ten nový poštár je divný. Isto to celé domotal on. Ale neboj, to šlo len o vtip od tvojho kamaráta. Máš super známych, mimochodom. Také reči o ústave a zbavení svojprávnosti by

normálny človek nevymyslel. Nenaštvješ sa, ak ich budem používať? Dedko, čo ti je? “ vyskočil zo stoličky. Odtieň bledej na tvári starého otca upútal aj jeho mierne egoistickú myseľ.

„To nič, neboj sa,“ pokúsil sa o úsmev, „čo bolo ešte v tých papieroch?“

„Už len niečo z realitnej kancelárie. Vedel si, že tvoj dom stojí bez pozemku okolo stotisíc eur?“

„Čo ak to len pred vami hrajú? Nevidíte im za zatvorené dvere,“ poznamenala.

„Oni sú zlatá rodina. Želal by som si, aby ste stretli ich chlapčeka. Deti predsa neklamú a také vzorné už vôbec nie. Keby ste nesedeli v krčme, tak to viete,“ zahľadel sa na jej šálku, „lenže vám to človek nevysvetlí, keď nemáte malé. Mali by ste si nejaké zohnať. Čo ho chcete kočikovať na dôchodku? Relkovej mladá sa zbalila a robí kdesi v Japonsku. Divím sa, že jej to dovoľia. Ja by som takú hlupaňu ani do domu nepustil, veď to sa ani správať nevie. A neuveríte, oni sa na ňu ešte tešia.“

Natália uznala, že človek s dvoma promile v krvi nie je vhodným tvorcom ženských pláv. Zatvárala sa ako výskumníčka z NASA na konferencii astrológov a poznamenala:

„No dobre, ale nie každý má takéto ideálne dieťa.“

„Svätá pravda. Vyviete povedať niečo rozumné? Po mojom tiež Helena doma ziape kvôli štvorkám, ale ja to už ani neriešim. Tiež som ledva prešiel, a neuškodilo mi to. Minule dostal akési pokarhanie. Stĺkol syna môjho šéfa. Viete, čo som povedal? Že chalanovi to len prospeje a aspoň nebude po tatkovi,“ rozrehotal sa na vlastnom vtipe, „ich malý je úplne iný. Predstavte si, on len prišiel zo školy a hneď si sadol ku knihe alebo sa šiel do izby učiť. Rodičia sa o neho starajú, on sa snaží, také deti to dotiahnu ďaleko.“

„Sestra ťa pozdravuje. Poslala ma, nech ťa môžem varovať.“

„Mal si ju tu zavolať, veď u vás ani jesť nedostala,“ pokarhal ho dedko.

„Len toto ťa trápi?“ nechýbalo veľa a chlapcove oči skončili od prekvapenia vedľa zbytkov rezňa.

„Ide o vážnu vec. Japoncov som videl v televízii a vieš, čo jedia? Samú zeleninu! Všade je korona, ona príde od vašich so zničenými nervami, chytí ju to a ako sa dá potom dohromady?“ spýtal sa vyčítavo.

„Normálne, príde ku tebe na rezeň,“ odsekol vnuk, „doma majú nervy z iného. Kazí nám meno. Oblieka sa ako strašidlo, chlapa si nevie nájsť, vraj by už mala mať malé a podobné reči.“

„Aspoň má svoj pokoj.“

„Ja ju chápem. Načo by jej bol ďalší cirkus? Náš domáci stále funguje,“ snažil sa tváriť nezaujato. Po chvíli sa naklonil k dedkovi a zašepkal, „syn toho, čo nám montoval kuchyňu, ju chce zbaliť. Je od neho staršie, ale s takou tvárou by mohla robiť modelku na Instagrame.“

„Z nej bude skvelá modelka, len musí začať jesť. A ani za počítačom by nemala toľko sedieť,“ reagoval na výrok nedocenennej autority.

„Dedko, je to programátorka! To má tesať programy do reálneho pytóna, či čo?“

„Nech si je, čo chce,“ odvetil dotknuto, „ty by si sa nemal stretávať s tým jeho synom. Sebastiána občas stretnem a v kuse pije a fajčí. Myslíš, že ťa naučí niečo dobré?“

„Naši mi ho už zakázali, nemusíš ziapať aj ty,“ poznamenal flegmaticky.

„Ako na to prišli?“

„Raz zo mňa cítili cigarety,“ priznal sa, „zo začiatku to kontrolovali, ale teraz na všetko kašlú. Navyše si schovávam mobil za knižku, tak ani netušia, že si s ním píšem.“

Psychológ a odborník na výchovu detí sa strhol. Výraz človeka, čo vďaka montovaniu skriniek objavil všetky tajomstvá života, vystriedala hrôza.

„Do riti! Helena! Schovajte sa kamsi. Neviete, čo bude, ak zistí, že som sedel s cudzou. Je žiarlivá jak dingo, chápete?“

„Nebojte sa, vybavím to,“ reagovala na jeho panický záchvat. Vstala a kráčala v ústrety žene, ktorá sa nachádzala v záznamoch každej kvalitnejšej mapy.

„Natálka moja, ty si mi vyrástla,“ privítal ju široký úsmev, „vašich si bola pozrieť? Dobre si spravila, mamička o tebe hovorí každý deň. Nevieš, či je ten môj v krčme?“

„Nie, nevidela som ho.“

„No aspoň že tak. Človek by si myslel, že zarobí, ale nie, on mi iba robí hanbu pred slušnou rodinou.“

Vnukov výklad prerušil zvuk mobilu. Zbystril pozornosť a snažil sa zachytiť starkého slová.

„Áno, neboj, isto sa dohodneme...prišiel ku mne, je úplne v poriadku. Dobre, že ho Natálka poslala...áno, ona. Prečo kričíš? Dobre spravila, inak by som ani nevedel, ako ste na tom zle....Ten dom predajte.“

„To čo bolo?“ opýtal sa.

„Vieš, majú pravdu. Ja takýto veľký dom nepotrebujem. Tušíš, koľko je s ním roboty? V domove sa o mňa postarajú. Mám tam dokonca aj nejakých známch, tak sa stretneme. Nemôžem vás predsa nechať bez peňazí,“ po tomto konštatovaní zasvietila v jeho očiach nadšená iskra, „počul si, čo vraveli? Vraj ku mne prídu.“